

[Christmas Møller.]

Medlem mere klart og tydeligt, end det nogen Sinde er sagt. Nu spørger jeg det ærede Medlem Hr. N. Neergaard: Hvem har Ansvaret derfor? Det har de siddende Regeringer. Det har bl. a. det ærede Medlem som Finansminister i sit eget Ministerium til 1924 og i Ministeriet Madsen-Mygdal fra 1926 til 1929. Der er herigennem givet en Undtagelsesstilling, deri har det ærede Medlem Hr. N. Neergaard Ret. Men hvem der har Ansvaret for det, vil han dog vel ikke være i Tvivl om.

Vi er forpligtede med Hensyn til Budgettet, sagde det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Vi er forpligtede med Hensyn til Budgettet her paa en Maade, som Venstre aldrig nogen Sinde har været forpligtet med Hensyn til Budgettet. Det blev ogsaa ofte fremdraget i 1922, at det var egentlig Budgettet, der var det afgørende. Jeg troede ikke, at Beløbet var det afgørende for Venstre i denne Sag. Jeg spørger det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, om det var Budgettet, eller hvad det var, det ærede Medlem tænkte paa, da han som Statsminister svarede Folketorbundet i 1923, at det Forsvarsberedskab, vi havde, var det uundværligste Minimum. Var det Budgettet, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard tænkte paa her, eller var det ikke ganske naturligt den Forsvarsordning, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard næsten selv gennemførte? Vi husker alle, der var med til det, den næsten dramatiske Aften, da det ærede Medlem mod Slutningen af Forhandlingerne selv maatte tage Ordet i Sagen og derigennem fik ogsaa udadtil et ganske særligt Ansvar. Vi er særlig forpligtede med Hensyn til Budgettet, sagde det ærede Medlem. Hvordan bærer man sig da ad med Hensyn til Budgettet? Vi har tidligere drøftet, hvorledes man førte Beløb over til Flyvervæsenet fra en anden Konto. Saa den Forpligtelse overfor Budgettet har jo virkelig været meget ringe.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde endelig, at vi jo alle maa stikke Fingeren i Jorden og lugte, hvor vi er, og at de Konservative jo heller ikke har stillet et Forslag, som bringer hele dette i Orden med det samme. Nej, det har vi heller ikke paastaet. Men der er den afgørende Forskel, den fuldkommen fundamentale Forskel, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ikke vil benægte, Hovedpunktet i denne Sag: Uoverensstemmelsen mellem det ærede Medlems Forslag og vore, at ved det ærede Medlems Forslag, selv om de blev gennemført, gaar Flaadens Kapacitet

tilbage, ved vore Forslag standses Nedgangen, og øges Kapaciteten. Og vil det ærede Medlem Hr. N. Neergaard virkelig paastaa, at de Udtalelser, jeg virkelig ikke „kom for Skade“ at oplæse af Landstingsmand Hauch, og Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremsatte i Efteraaret, da han understregede det ærede Medlem Hr. I. A. Hansens Understregning af, at man ikke kunde blive ved med at lade Flaaden forfalde, og at det, man skal tænke paa, bebudede nogle Ændringsforslag fra Venstre, hvorved Nybygningskontoen overhovedet ikke øges, Udrustningskontoen øges en Smule, og hvorved ellers nogle Lønningsskonti og Konti for Magasinbeholdninger og Artilleri øges? — vil det ærede Medlem Hr. N. Neergaard virkelig paastaa, at det er dette, man tænkte paa i Foraaret 1930, i Efteraaret 1930, tænkte paa til Trods for, at Landstingsmand Hauch har afgivet Bevis paa, at det var noget helt andet, man tænkte paa, da man stillede 2 Mill. Kr. til Raadighed for Flaaden. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard skal trække en saa stor Veksels paa den Tillid, det høje Ting skulde have til hans Udtalelser.

N. Neergaard: Den Undtagelsesstilling, Militærlovene og Militærbudgetterne har indtaget i dette Land, gælder ikke alene Ordningen af 1922, den har altid været gældende. Naturligvis har enhver Regering sit Ansvar. Jeg skal ikke fralægge mig det, jeg har haft som Medlem af forskellige Regeringer, men Hovedgrunden til, at man her til Lands behandler de militære Sager anderledes end andre, ligger i historiske Forhold. Jeg skal ikke mane Spøgelser frem paa Væggen, og ikke gaa tilbage til Provisorierne og alt det, der skete den Gang. Men det udelukker naturligvis ikke det fulde Ansvar, vi alle har, som ogsaa det konservative Folkeparti har, og som jeg for mit Vedkommende ingenlunde fralægger mig. Men det ærede Medlem maa erkende Rigtigheden af, hvad jeg har sagt, at historisk set er Forsvarsspørgsmaalet kommet til at indtage en Undtagelsesstilling her i Landet, en Undtagelsesstilling, jeg i meget høj Grad beklager, men som ingen Enkeltmand og intet enkelt Parti har Ansvaret for.

Det uundværligste Minimum — ja, det har jeg hørt det ærede Medlem citere mangfoldige Gange, og jeg har ogsaa flere Gange sagt ham, hvad der var Meningen med disse Ord. Det var selvfølgelig ikke det, at Forsvarslovene af 1922 aldrig skulde kunne ændres, og at de Summer ikke skulde